

Утрото на Осмия ден

**“Как падна ти от небето, Деннице, сине на зората!
Разби се о земята ти, който тъпчеше народите. А
в сърце си думаше:..; ще възляза в облачните
висини, ще бъда подобен на Всевишния. Но ти си
свален в ада, вдън преизподнята.”**

Исаия: 14:12-15

Сянката мързеливо раздвижи тежките си тъмни дипли в дъното на пещерната утроба. Хилядолетията на принудителна забрава и тежко обричащо наказание в мрака на гибелната бездна бяха към своя край. По примера на огромните врящи мехури с нагорещена лава, които бълбукат в недрата на клокочещ вулкан и безапелационно си пробиват път нагоре към повърхността на земната кора, така и от дълбините на преизподнята се надигаха ужасни и унищожителни сили.

Зловонен дъх от Ада, счупил оковите на божественото проклетие си пробиваше път към свободата и светлината на деня.

От сиянието на залеза, върху стените на пещерата размятаха снаги безформени, космати призраци. Единствените неми свидетели на зловещата гледка бяха лепкавите от океанската влага каменни сводове.

Един заблуден слънчев лъч закачливо близна черните космати израстъци, пролазили по стените на каменната утроба. Светкавично съскане прониза сънената тишина и уродливото пипало се оттегли навътре, в мрака на пещерата. В червеникавия от залеза полумрак, в дълбочината на пещерната утроба бликнаха фойерверки от синьо-бели искри, които самотно попиха във влажното безмълвие на камъка. Сянката ненавиждаше дори и намека за слънчева светлина, която не

само смущаваше хилядолетния ѝ сън, но и прогаряше болезнени рани в косматото ѝ грозно туловище.

Детронираното в недрата на планетата необятно по силата си и заразно по характера си Зло набираше сили за последна решителна битка с човешките същества в това измерение. Глух тътен пропълзя от дъното на пещерното гърло и като топяща скалите лава преля навън, към нежната красота на залязващото дневно светило.

Хладните пръсти на тихият вечерен бриз прошумоляха в листата на храсталака, вкопчил жилавите си корени в оскъдната, ронлива почва пред входа на каменната утроба. Лека въздишка, подобно протяжен стон, пролази от дъното на пещерата и безропотно полепна по черното, неугледно туловище.

Тъмните, могъщи пипала оживяваха с всяка изминала минута.

Нова сила и нов живот от дълбините на Ада се вливаха в тях.

Сянката трепна. Тя знаеше: времето на Въплъщението беше дошло!

*** * * глава 1 * * ***

Едва доловим сутрешен бриз докосваше нежно с прохладната си длан огледалната повърхност на водата. Нищо не нарушаваше великолепието на безбрежната океанска шир. Розовопръста зора отърсваше сънени клепащи от изток. Прекрасното утро със своята подкупваща свежест и сиянието на лазурно небе, обещаваха още един чудесен летен ден.

Равномерното, приглушено тупкане на стъпките по влажния пясък показваше, че бегачът е в доста добра форма. От време на време остро подсвирване впиваше нокти в безупречната глазура на ранното утро. Отговаряше му предан кучешки лай, чийто приносител разследваше интензивно пясъка, душейки интересните места по пустата в този ранен час на деня плажна ивица. След всеки призив на стопанина си разкошната немска овчарка бдително оглеждаше периметъра си и скъсяваше дистанцията с бягащия мъж. За нея нямаше нищо по-важно на този свят от високият, слаб мъж с акуратно прибрана на тила гъста черна коса. С отмерената стъпка на дълго тренираното си тяло бегачът, приятно мургав, около 30 годишен мъж, приближаваше към скалната

грамада, чиято ръбата снага се впиваше почти отвесно в океана. Тук плажът свършваше и кучето предвкушваше своята заслужена почивка.

След това и двамата щяха да се върнат назад, към суетата, жегата и непоносимия прахоляк на многомилionenния град. Но сега, в хладината на утрото, когато червеният слънчев диск все още не бе измил лицето си в гальовната бездна на океана, човекът и овчарката имаха своята пауза на споделено безвремие. Нейното безмълвие не нарушаваха никога.

С няколко скока на прекрасното си, гъвкаво тяло кучето набра ускорение и се понесе към разхвърляните по брега, наполовина потопени във вода остри каменни зъбери. Това беше тяхната игра - овчарката винаги пристигаше първа и самодоволно, с вирнат нос очакваше своята награда - пристигането на мъжа, на чиито гърди тя кротко притихваше, докато дишането му станеше съвсем бавно и дълбоко. Кучето обожаваше тези мигове на споделената им самота, когато мъжът унесено го галеше и прокарваше пръсти през гъстата, лъскава козина. Сега младият бегач намали темпото и премина към леки подскоци и разхлабващи гимнастически упражнения. Скоро трябваше да приключи.

Овчарката, клекнала върху покрит с мъх и дребни мидички камък, изведнъж започна да нервничи и обезпокоително да души въздуха в посока към скалите. Козината по гърба ѝ настръхна, а от гърлото ѝ на клокочещи хрипове си проправяше път предупредително, басово ръмжене.

- Спокойно Тера, идвам! – подвикна бодро мъжът, като приближаваше с усмивка към кучето.

- Защо толкова бързо ти омръзна тази сутрин разходката? Какво ти става моето момиче днес, май не си в особено добра кондиция? – учудено продължи той да задава въпроси, без да поглежда по посока на иначе спокойната и любвеобилна немска овчарка.

Сега кучето, придобило кураж от близостта на стопанина си, започна ожесточено да лае с муцуна, насочена към скалите. Здравите му предни лапи бяха запънати и ровеха мъха и мидичките от камъка. Цялото тяло на овчарката се изопна като натегната тетива на лък от напрежението на мускулатурата. Козината по врата и гърба на животното настръхна като ежови бодли, а муцуната му се набръчка от пристъпа на гневния лай с оголени зъби. Мъжът се сепна и спря. Вдигна

глава и с удивление се вгледа в тъмната грамада на каменния масив, който се извисяваше над тях някак заплашително. Кучешкият лай достигна оглушителни децибели, с ясно доловими истерични нотки в края.

“Като че ли Тера се страхува от нещо върху тези проклети скали. Какво ли може да докара този неистов лай? Стотици пъти сме идвали тук.” – учудено размишляваше мъжът, като подозрително оглеждаше иначе познатия тъмен силует на скалите.

Студената влага от мокрия пясък се просмука през плата на гуменките му, тъй като той несъзнателно бе отстъпил към водата. Една вълна се разстла широко върху пясъка и кротко лизна краката му, след което безшумно се оттегли. Мъжът отмести поглед от тъмната каменна маса над главата си, погледна с досада към мокрите си гуменки и това отклонение на вниманието бе достатъчно, за да пропусне черния камшик, който със свистене се изстреля от един скален отвор и с неспасяема по силата си предопределеност се стовари върху му. Човекът беззвучно се свлече на пясъка.

Овчарката, с кръвясали очи и злобно, гърлено ръмжене се хвърли като обезумяла към каменното гърло. Светкавично една синьо-бяла мълния от същия скален отвор се изви безмилостно, заби се в гърдите на кучето и го изпепели до въглен за части от секундата. Запратена от чудовищна по жестокостта си сила, овчарката полетя към остриите зъбери. Там злощастното овъглено тяло се пръсна на парчета. Пустия плаж стаи тайната на тази смърт, първата от многото предстоящи, в безпаметните си пясъчни летописи.

В хладната красота на утрото младият мъж продължаваше да лежи безжизнено на пясъка в една пречупено-изкълчена, съвсем неестествена за човешкото тяло поза. Очите му, изцъклени към избистрящата се синева на утринното небе изведнъж придобиха цвета на смола, черни и лъскави, като мрака на ада. От носа и ушите му се процеждаха тънки струйки кръв, които попиваха в пясъка под него. Перфектното в безупречните си пропорции човешко тяло, толкова добре пазено и поддържано години наред сега изглеждаше като грозна карикатура, захвърлена просто непотребна и безстопанствена вещ. Черната и гъста, доскоро лъскава коса се валяше в безпорядък по гърба, раменете и лицето на мъжа, цялата полепнала в пясък.

Концентрирана в безформено черно кълбо Сянката се спусна безшумно над безжизненото човешко тяло и буквално попи в порите на кожата му. Стопи се толкова бързо, колкото се и появи. След около минута ръцете на мъжа се повдигнаха с едно все още неовладяно, механично движение и се притиснаха към гърдите - там където сърцето му завинаги бе променило своя ритъм. За кратко тялото бе разтърсено от жестоки конвулсии, след което изведнъж всичко притихна зловещо, като душата на грешник пред портите на ада. Върху гладката мургава кожа, вляво, на сантиметър под зърното се появи черно петно с големината на орех. Петте пръста на лявата ръка се събраха в едно ядро и натиснаха черното като смола петно.

В скалния масив безшумно зейна отвор, мрачен и зловещ, като дълбините на преизподнята. Тежко зловоние и студ, на талази се разстлаха из въздуха наоколо. Дълбините на Ада, като ненаситна утроба очакваха своята жертва така, както празен търбух копнее за своята животоспасяваща порция храна. Тялото на мъжа, засмукано от каменният Портал просто се стопи, като че ли никога не е било там - в самотната хладина на ранното утро.

Злото получи своята първа порция човешка плът и с удоволствие я погълна. Тъмният каменен масив, ням свидетел на разигралите се жестоки сцени продължаваше да издига невъзмутимата си снага в кристално чистия утринен въздух.

Върху мокрия пясък останаха само немите следи на една безсмислена, едноминутна съпротива. Скоро игрива вълна щеше да лизне пясъка с гальовния си език, за да заличи спомена за кучето и бягащият мъж. Никой нямаше да ги потърси, сълза нямаше да се пролее за тях, като че ли никога не ти е имало в нашия свят и което беше наистина жалко, никой нямаше да страда от загубата им в това измерение на човешкия свят.

*** * * глава 2 * * ***

- Хайде по - бързо деца, плажът няма нас да чака! – подканяше майката двете още сънени деца, които се въртяха безцелно по верандата, без да си сложат дори банските. Тя хвърли критичен поглед и към плажните им принадлежности, който също не бяха приготвени.

– Хващам се на бас: Мария и Адам вече се къпят в морето, доволни от това, че няма кой да ги пръска и побеждава в плуването –

този довод, според Сара, трябваше да е достатъчно убедителен, за да подтикне дванадесет годишния Мартин и четиринадесет годишната Габриела да се раздвижат.

Естествено Сара не забеляза гримасата на Габриела, която завъртя очи с досада, обърната гърбом. Момичето прецени довода на майка си, за прекалено детински, но реши да не влиза в спорове още рано сутринта, когато самата тя бе сънена и отпусната, толкова неадекватна за язвителни забележки, които иначе с удоволствие пускаше.

Вече минаваше 9.30 ч., а те все още не бяха се приготвили за плажа, където прекарваха приятно и безоблачно времето си съвместно с друго приятелско семейство. Сара смяташе, че почивката им това лято би била прекрасна, ако не бе онова проклето безпокойство, човъркащо съзнанието ѝ откак бяха дошли.

Съпругът ѝ – Антоан, както винаги бе излязъл рано сутринта с харпуна и кислородния апарат, за да се гмурка необезпокояван от никого край скалите. Винаги се връщаше с улов или нещо интересно в торбата си. Сара обаче, ако трябваше честно да си признае, се изнервяше от тези негови самотни странствания по океанското дъно. Още повече, огромните и мрачни каменни струпвания, врязали снага в синьото чело на океана, по някакъв интуитивен начин я плашеха и ускоряваха прединфарктно сърдечния ѝ ритъм.

Сара от опит знаеше, че предчувствията ѝ винаги носеха някакво послание и се беше научила да се вслушва в тях. Бе помолила Антоан да не се гмурка там, поради голямата дълбочина и страховитите пръстени от бяла пяна на разбиващите се яростно вълни, без да изтъква необяснимите си притеснения. Беше разбрала отдавна, че Антоан не вярва на нейното интуитивно знание и не му го натрапваше. Той разбира се обеща, за да я успокои, но Сара с цялото си същество усещаше, че Антоан е привлечен точно толкова от това зловещо място, колкото тя беше отблъсната и изплашена.

Сега, докато допиваше ароматното си кафе на верандата, жената почувствува отново, как познатото безпокойство свива ледени пръсти около сърцето ѝ. Трябваше да слязат колкото може по-бързо на плажа, край скалите с децата и да приберат Антоан. Как точно щяха да направят това Сара, не си и помисли, но решението изведнъж ѝ вдъхна сили и я разведри.

Тя подвижна бодро на Габриела и Мартин, макар да знаеше, че вече са готови. Тримата вкупом тръгнаха през боровата гора към кехлибареното кадифе на прострялата се под тях плажна ивица. Децата радостно си бърбреха и по детски непретенциозно се кикотеха, обсъждайки снощната филмова комедия.

Сара вдиша дълбоко свежия въздух с мирис на сол, миди и борова смола, който вля във вените ѝ една чудна лекота и увереността, че се безпокои неоснователно. Все пак нейният Антоан е опитен гмуркач и още преди да се оженят това си му бе страст. Кой знае какво интересно океанско създание щеше да им донесе и сега в миниатюрния аквариум?

Стъпките им меко тупкаха и пружинираха приятно по килима от борови иглички. Опиянена от детското бърборене, кристалния въздух със солен привкус и игривите слънчеви зайчета, които непослушно надничаха през пролуките на тихо нашепващите борове, Сара се унесе в спомени по тяхната първа среща с Антоан.

Едва не се скараха – той млад, тепърва прохождащ писател, а тя начинаеща лаборантка в института по генни изследвания. Небрежно облечен, млад и строен, с чаровна усмивка на лицето и по детски светнал поглед Антоан влетя в лабораторията, за да търси научния ѝ ръководител, с когото имал уговорена среща. Късо подстриганата му черна коса предизвикателно стърчеше на върха и Сара едва удържа усмивката си, която се канеше издайнически да цъфне на устните ѝ. Придавайки на гласа си делово звучене, тя бе отговорила, че проф. Венар е излязъл и ще се върне едва късно след обяд. С думите, че външни лица не е прието да се пречкат в изследователската лаборатория, Сара бе избутала поруменелия млад мъж навън, в коридора, след което с възможно най-строгия поглед на сините си очи, по твърде безапелационен начин му бе затворила вратата.

След два дни, в края на работното ѝ време, той бе дошъл пред института с огромен букет цветя, покана за опера и последвала интимна вечеря за двама в качествен ресторант. Въпреки вътрешната си съпротива и свян, Сара не бе устояла. Не можеше да откаже на галантната покана, както и на пламъка, лумнал в тъмните му, южняшки очи. С разпилени от немирния пролетен вятър коси, с цвят на прегоряла пшеница, младата жена бе поела съдържано горещата ръка на непознатия, но странно близък човек, за да му отдаде впоследствие

цялото си сърце си и живот. Не бе съжалявала досега нито секунда за своя избор.

Сухото изпращяване на ступен под краката на подскачащия Мартин клон, върна вгълбената в спомена Сара към действителността. Детето бе изтървало волейболната топка по стръмнината и с няколко скока се опита да я хване, но не успя. Топката се белна мамещо пред него, заподскача и тупна в пясъка, вдигайки фонтан фини песъчинки. Момчето я грабна, стисна я в загорелите си ръце и доволно се обърна към майка си. Бяха стигнали плажната ивица, която бе вече задоволително населена от любителите на по-ранните слънчеви лъчи.

- Не изпускай топката тук, за да не удариш някого – вметна Сара.

- Мамо, хайде да потърсим Мария и Адам. Днес се уговорихме с тях да построим голям пясъчен замък и да го украсим с миди. Те са на вчерашното място, което харесахме. – забързано, като че ли се страхуваше да не ѝ откажат предложи Габриела.

- Добре, защо не. – отвърна Сара. – Аз ще ви оставя при семейство Пиърс и ако баща ви го няма там, ще се разходя да го потърся към скалите - допълни тя колкото може по-небрежно.

- Мамо, става ли да дойда с теб? Искам да се изкатеря на скалите и да ме снимаш с каубойската шапка и пистолетите – попита ентусиазирано Мартин и по детски ококорените му очи мигаха умолително.

- Прекалено опасно е да се катериш по тези стръмни и хлъзгави от влагата скали – не съм съгласна да го правиш! – отсече категорично Сара – Можеш да дойдеш с мен, за да се огледаме за баща ви, но без катерене – допълни тя по-спокойно. Не искаше да издава пред децата своето безпокойство и страх от огромните черни зъбери, врязали предизвикателно снага в морето.

Габриела изглежда под око, с насмешка малкия си брат и си помисли: “Винаги трябва да е залепен за мама! Дребчо! И откъде му щукват такива кухи идеи – като тази за скалите! Пълна щуротия! Да не говорим, колко е опасно това...”

Мартин усети подигравателния поглед на сестра си и ѝ се изплези в отговор. Габриела му отвърна с пренебрежителна физиономия, за да покаже пълната си незаинтересованост към детинското му поведение. Двамата не смееха да се карат и препират много-много пред майка си, понеже това веднага ѝ разваляше

настроението и рискуваха да получат някоя забрана или наказание. Точно сега момчето не искаше да си навлича неприятности, заради отношението на порасналата си, влязла в пубертета сестра. А и Мартин виждаше ясно, че през изминалата година сестра му бе дръпнала значително на ръст. Освен това, държанието ѝ бе станало капризно и неспридвидимо повече от преди. “Момичета – не можеш да ги разбереш! И винаги се дразнят първи, а после пискат и се оплакват! Пълен пубер е станала от известно време – както с право казва мама често.” – мислеше с досада Мартин за сестра си докато крачеше напред с широки крачки на мъж.

*** * * глава 3 * * ***

Сара отдалече съзря тъмно виолетовите цветя върху чадъра на семейство Пиърс, които се наслаждаваха вече на галещите слънчеви лъчи. Двете им деца – тринадесет годишните близнаци Мария и Адам, съсредоточено копаеха дълбока дупка, изтеглени встрани, към мократа част на пясъка.

- Здравейте Маргарет и Самюъл! Ние както винаги закъсняваме – поздрави усмихнато Сара и започна да разполага плажните си принадлежности на 2 - 3 метра от техния чадър.

Маргарет, прилично закръглена, надхвърлила четиридесетте години брюнетка се размърда мудро в шезлонга си и прикривайки от слънцето светлите си очи с възпълничка ръка шеговито отвърна на поздрава:

- Ооо Сара, привет на цялата група. Най-после сте тук и много се радвам на този факт, тъй като взе да ми доскучава много. Тъкмо си мислех вече, че сте се успали много здраво днес и щях да ти звъня. Как са малките палавници? – попита тя, като кимна към Мартин и Габриела, които бързаха да захвърлят дрехите си, за да се присъединят към близнаците.

- Както винаги своенравни и непослушни – отвърна механично Сара и добави:

- Ние с Мартин ще се разходим към скалите, за да видим каква изненада ни е приготвил Антоан. Нали ще наглеждаш за половин час Габриела?

- Нямах грижа, мила – кимна Маргарет, - а като се върнете можем да поплуваме заедно, нали? И внимавайте там вие двамата, на

скалите – вметна тя, като плъзна с лека завист поглед по стройната фигура на Сара, която явно не бе пострадала видимо от ражданията на децата.

- С удоволствие ще направим няколко дължини след около час – обеща Сара, като вдеше чадъра от калъфа му.

- Моля дамата да остави тази работа с чадъра на мен – промърмори Самюъл сънено и се протегна, издърпвайки го от ръцете на Сара - и без това имам нужда да се раздвижа малко, за да не заспя. Ето тук е добре – и той се захвана да забиے достатъчно дълбоко чадъра в пясъка.

Двете семейства не ползваха услугите на плажната ивица с предварително поставени, като по конец изпънати чадъри. Там беше тясно, пълно с хора, бягащи деца и подскачащи топки, които често те засипваха с пясък. Предпочитаха сами да си избират мястото, в по-единените кътчета на плажа.

- Благодаря ти Самюъл, много си мил – усмихнато кимна Сара и се завъртя на пета доколкото може в пясъка, за да се ориентира къде изприпкаха децата преди секунда.

- Пак заповядай скъпа! За какво сме създадени ние мъжете? – с гърлен смях отвърна мъжът и потупа доволно приличното си “бирено коремче”.

– Хайде, доведете Антоан, стига се е заплесвал по дъното. Време е да цапнем една партия шах преди обяд. Картите ще ги оставим за след обяд. Скучно ми е без него, макар и в компанията на две прелестни дами - призна си артистично Самюъл
“Повярвай ми стари приятелю, това е и моето желание!” – помисли си Сара, а гласно изчурулика бодро:

- Ще се постареем да го хванем за ушите с Мартин. Чао, засега.

- Чао Сара и не се бавете много по онези места – обади се Маргарет от удобния си шезлонг. Тя се протегна и измъкна от плажната си чанта едно тънко книжле - своето леко, романтично четиво, което добре пасваше с непретенциозната атмосфера тук.

Сара само кимна със сериозен вид на тази добронамерена препоръка и тръгна към играещите върху пясъка, на педя от водата деца.

Близнаците усилено събираха зелени водорасли, нагазили до глезените във водата, а Габриела и Мартин с общи усилия вдигаха